

Men så længe justitsministeren ikke udviser nogen særlig interesse – ud over, at han nu laver den her lille lappeløsning her – for at løse problemerne på udlændingområdet og de konflikter, det skaber i den danske befolkning i relation til udlændingepolitikken, så længe justitsministeren ikke er mere optaget af at få afklaret nogle af de ting, så længe vil der være dybe konfrontationer mellem befolkningen og den siddende regering.

Jeg takker så i øvrigt så ministeren for, at han i dag under tredjebehandlingen af lovforslag nr. L 18 om indfødsret gjorde sig den ulejlighed at besvare mit spørgsmål, selv om han besvarede det negativt. Jeg tænker på i går, hvor jeg var utrolig skuffet over, at ministeren bare uden videre lod hånt om det spørgsmål, som jeg stillede. Jeg vil gøre justitsministeren opmærksom på, at vi er valgt ind i dette Folketing med 13 mandater, og intet tyder på, vi får færre mandater. Så har man også pligt til, uanset om man sidder på magtens tinde – endnu da – så at besvare de spørgsmål, der bliver rejst.

Og justitsministeren skal vide, at befolkningen bakker mere og mere op om Dansk Folkeparti, fordi vi handler, som vi gør, og fordi vi er ambassadører for befolkningen, og noget lignende synes jeg, at Socialdemokratiet burde se at sætte sig for.

Med disse ord så vil vi stemme for lovforslaget, når det kommer til afstemning i Folketinget, men vi synes, det var bedre, at justitsministeren tog tyren ved hornene og så én gang for alle afskaffede det misfoster, det er, at man kan søge statsborgerskab via statsamt og borgerrepræsentation osv. Disse var ordene. Få, men velmente, sagt roligt og stille til landets justitsminister.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Igen hørte vi hr. Nødgaards virkelighedsopfattelse, som jo en gang imellem står i et helt specielt skær, synes jeg. Men jeg skal prøve at gøre rede for en sag, som jeg havde lejlighed til også under spørgetiden her i onsdags at redegøre for.

Vi taler her om en meget konkret sag, og som hr. Poul Nødgaard ved, så tilkommer det en minister med minsteransvar at håndtere konkrete sager – ikke noget, som i øvrigt lovgivere skal blande sig i. Medmindre der er tale om, at ministeren ikke holder sig inden for de bestemmelser, som er i gældende lovgivning om mini-

steransvar, ja, så kan man her i Tinget jo tage spørgsmålet op.

Den konkrete sag gav mig anledning til – efter at det kom frem i medierne, at der var en, der havde opnået indfødsretsbevis efter erklæringsbestemmelserne, på et tidspunkt, hvor der var faldet dom med udvisningseffekt – i freddags at anmode Fyns Statsamt om at få en redegørelse for sagens faktiske omstændigheder. En redegørelse, jeg har modtaget. Den er vi nu i gang med at gennemgå sådan, at vi i Justitsministeriet, i lovafdelingen og Indfødsretskontoret undersøger, om der er givet et indfødsretsbevis på et ikke fuldstændigt grundlag.

For generelt er det Justitsministeriets opfattelse, at en person, der ved dom er udvist af landet, ikke under fængselsophold skal kunne få dansk indfødsret og dermed sætte domstolens afgørelse ud af kraft. Efter Justitsministeriets opfattelse har en person, der er udvist ved dom, ikke længere ophold i landet af en sådan karakter, som er en forudsætning for at erhverve dansk indfødsret ved erklæring.

Det har vi udsendt cirkulære til statsamterne om, efter at den konkrete sag kom frem. Vi har også udsendt et cirkulære, hvoraf det fremgår, hvordan man kan opnå den viden på nuværende tidspunkt, nemlig ved at der skal underskrives en tro og love-erklæring i forbindelse med, at man får statsborgerskab ved erklæring; en tro og love-erklæring på at man ikke er blevet dømt ved domstolene med den konsekvens, at man også efterfølgende efter endt afsoning skal udvises af landet. Sådan forholder det sig.

Jeg har også tilkendegivet i Folketinget i onsdags, at så snart der er truffet afgørelse i Justitsministeriet i den konkrete sag, så vil Folketingets Indfødsretsudvalg blive orienteret om det.

Og når hr. Poul Nødgaard igen vender tilbage – og jeg troede, at hr. Nødgaard ville afstå fra endnu en gang at gå på Folketingets talerstol og inddrage en medarbejder i statsamtet her fra Folketingets talerstol – så må jeg sige: Slå tilbage i Folketingets referat. Sammenstil det, hr. Nødgaard sagde i sit første indlæg, med det, der fremgår af den artikel, hr. Nødgaard nu har hentet på sit kontor. Så vil hr. Nødgaard kunne overtale sig selv – tror jeg, ellers så skal jeg gerne hjælpe til. Men den citatform, hr. Nødgaard praktiserer her i Folketinget, er af helt special karakter, og jeg tror, at enhver person, som skulle ende med at blive citeret af hr. Nødgaard, vil frabede sig det til enhver tid.